Lapvég

Öreg barátom beteg. Ennek a mondatnak a súlyát csak én érzem – gondolhatnánk, hogy ő is, de rosszul gondolnánk, mert ő a betegség súlyát érzi, és az talán egészen más, mint mondatok súlya alatt görnyedezni –, na, én ettől meglehetősen szenvedek.

Öreg barátom fejében megfogan a halál gondolata, és én, aki versek hosszú során véltem magamat a halál ölelésében elmúlasztani, most meglehetős ijedtséggel konstatálom, hogy az irodalmi halál fennköltségével szemben létezik *még* a napi halál is, amely meglehetősen ócska, a dolgot nem szándékosan profanizálva: idétlen, na , én ettől is szenvedek.

Öreg barátom kedvetlen a telefonban, sőt mi több, kelletlen, amilyen én voltam, sőt, *lehettem* eddig, illetve addig a pillanatig, amíg valóban meg nem jelent a betegség és a halál napi létünkben a maga embertelen nyilvánvalóságában, s a kellően megkonstruált spleen, mely oly jól áll bármely alanyi költőnek, akár még nekem is, ízléstelen pózzá dermed a valóság – te jó ég, milyen szavak vannak itt nagy megrendültségünk okán használva – installációi között... na, én ettől kimondottan szenvedek.

Öreg barátom ezzel természetesen nem elégszik meg. Arca szürke, mintha direkt csinálná (csinálja), szakálla ősz, mintha éjjelente sutyiban festené (festi), s néha olyan mozdulatokat tesz, úgy önkéntelen természetességgel, mint aki vagy elájul, vagy egy mozdulattal elhessegeti magától az életet az adott minutomban, s vagy kórház, vagy koporsó, szemfedél, temetési szertartás, usw.: na, én ettől persze elviselhetetlenül szenvedek.

Öreg barátom persze nyilvánvalóan visszaél a nyilvánvalóan létező betegségével. Ez tutti. Például darkot játszunk (persze a példák ezrével élhetnék) – ugye, így mondják, amikor rakétákat dobálunk, két vén hülyegyerek felváltva egy céltáblába –, s én azon kezdek el töprengeni, hogy nem kéne talán megverni ezt az embert, mert lámcsak beteg, s ha épp rossz passzban van, még meghalni is képes, engedni kéne, hogy győzzön, mellédobni a táblának, miegymás. Eszembe jut még, ha jobban tudnám azokat a vackokat irányítani, akár saját zsenialitásomat felhasználva kaphatnék ki tőle, de éppenséggel nem vagyok zseniális a rakétadobálásban; na, mire mindezt én végiggondoltam, akkorra engem ez a halni készülő barát már ronggyá is vert, tíz hét oda, na, én ettől is elviselhetetlenül szenvedek, a gyomrom összeszorul, és már nem is akarok élni... na, de most kinek van joga nem élni, kérem szépen?

Öreg barátom, örömmel jelenthetem, a gyógyulás útjára lépett. S ez nagyon jó. Csak azt nem értem, mitől támadnak fel bennem a feneketlen bosszú indulatai az öröm *kancsókájával* együtt, melyek arról szólnak, hogy öreg barátom meggyógyulása esetén mily megtorló szankciókat kell feltétlenül alkalmaznom. Úgymint verés, örökharag, fojtogatás, ülőizmok rúgása (seggbe a rúgás, mondja a hexameterbe' beszélő). Ez utóbbiról le kell mondjak, a főszerkesztő úr ezt úgyis kihúzza, mielőtt a címzett konstatálhatná a csattanást és a fülsiketítő fájdalmat, úgymint az élet csalhatatlan, kegyetlen ám artisztikus jelenvalóságát. És én ettől, ettől a főszerkesztői terrortól is rettenetesen szenvedek.

ZALÁN TIBOR